

χάρισμα τῆς ἐμπνεύσεως εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μας τὸ μέτρο, ποῦ θὰ δείχνῃ τὸ βαθμὸ τῆς προόδου μας εἰς τὰ οὐσιαστικώτατα ζητήματα ποῦ σήμερον μᾶς τονίζουν. Μόνον μὲ τὸ πνεῦμα προσηλωμένο σταθερὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἀθάμνωτο φῶς θὰ δυνηθούμε καὶ τὰ φυσικὰ κάλλη τῆς λαλιᾶς μας νὰ ξετυλίξωμε καὶ νέα πλούτη νὰ τῆς προσθέσωμε, ἀρμονικὰ χύνοντας τα μέσα ἑκείνη, ὅχι βέβαια κατὰ τὸν κατάψυχρο νόμο μιᾶς γραμματικῆς ποῦ γιὰ τὴ γλώσσα τῆς Τέχνης εἶναι ἀνὺπαρκτη ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀληθινὸ φῶς ποῦ αὐτὴ ἢ προσήλωσις ἡμπορεῖ νὰ χάριση ἑς τὸ πνεῦμα μας ὥστε ν' ἀνθέξωμε ἀνάμεσα ἑς τὰ σκοτάδια καὶ ἑς τὴ σύγχυσι ποῦ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μᾶς περικύκλωσε.

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΣΤΗ ΖΑΚΥΘΟ

Μύριαις εὐχαῖς ἑς τὸν ἄπλαστον πατέρα
Κι ἀπ' ἄνθι μύριαις στέλνουμε εὐωδιαίς,
Μὰ θωροῦμε μὲ τρόπον τὸν αἰθέρα
Ν' ἀπαντᾷ μὲ βρονταῖς καὶ μ' ἀστραπαῖς.

Θωροῦμε νεκρωμένοι τὴν ἡμέρα
Καὶ περνοῦμε τρισκόταδαις νυχταῖς,
Ἡ θάλασσα μουγκρίζει μὲ φοβέρα
Κ' ἔχει φριχταῖς ἀγκάλαις ἀνοιχταῖς.

Τοῦτο τὸ χῶμα μ' ἄνθι στολισμένο
Ὡσὰν θεοῖδ' μουγκρίζει τρομερὰ
Καὶ σὰν λιοντάρι σειέται μανιωμένο.

Κ' ἐνῶ τρόπον καὶ θάνατο σκορπᾷ,
Κυττάζουμε μὲ πρόσωπο σβυμένο
Αὐτὴ τὴ φύσι πάντα νὰ γελᾷ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΖΩΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΕΠΑΡΧΙΑΙ

ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αἱ ἐπαρχιακαὶ οἰκίαι σήμερον, αἱ ποιητικαὶ ἐκεῖναι οἰκίαι τῆς παλαιᾶς οἰκοδομικῆς μὲ τὴν ιδιόρρυθμον στέγην, μὲ τοὺς τέσσαρας ὑψηλοὺς, γυμνοὺς καὶ ἀξέστοιχους τοίχους των, μὲ τὰς πελωρίας καπνοδόχους των, τὰ μικρά, τὰ στενά, ὡς εἶδος τουφεκίθρας παραθυράκια των, μὲ τὸν νεωτέρως κατασκευῆς ἐξώστην των, ἄρτι προσκολλημένον ἐκεῖ εἰς τὴν τυχοῦσαν θέσιν, καὶ αἰωρούμενον ὡς φωλεὰ ἀμπελοουργοῦ ἐπὶ ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ φέροντα ἄφθονον ποικιλίαν ἀσπρορρούχων ἐκτεθειμένων εἰς τὸν ἥλιον, μὲ τὰς μακρὰς λόντζας των καταμέστους ἀπὸ παντοειδοῦς προελεύσεως πρασινίζουσας καὶ ἀνθισμένας γάστρας, καὶ μὲ τὰς ὥραιας αὐλάς των, καθαρὰς καὶ ἐκτεινούσας εἰς τὸν ἥλιον τὸ πυκνὸν λιθόστρωμά των, παρ' ὅλας τὰς ἀενάους περιδιαβάσεις ὁλοκλήρων ποιμνίων ὀρνίθων καὶ ὀρνι-

θίων, καὶ παρὰ τὴν συγχὴν διασκόρπισιν τῶν ἀχῶρων τοῦ παρὰ τινα στύλον τῆς ἀναδενδράδος προσδεδεμένου ἔνου, ἢ ἵππου, — αἱ ἐπαρχιακαὶ οἰκίαι σήμερον δὲν παρέχουν φιλόξενον στέγην εἰς τοὺς οἰκήτορας των πρὸς γλυκὺν μὲν μεταμεσημβρινὸν ὕπνον, ἂν ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας θωπεύει θαλπερῶς τὰ ὑαλώματα τῶν παραθύρων, πρὸς σρικτὴν δὲ γειτνίασιν τῆς ἀνθρακικῆς τῆς ἐστίης, ἂν ἡ χιών στρώνεται πυκνὴ εἰς τὰς στέγας καὶ εἰς τοὺς δρόμους. Γενικὴ ἀναστάσις βασιλεύει ἐκεῖ μέσα, λεπτομερὲς καθαριότης ἐκτελεῖται μὲ ἀκαταπύνητον ἐπιμέλειαν. Αἱ οἰκοκυραὶ ἀπὸ ὄρθρου βαθέος ἔχουν ἀνασκουρῶσθαι ἐπιδιοθεῖσαι εἰς τὴν ἑκτακτον ἐργασίαν. Καὶ παρὰ τὴν κατασκευὴν αἴφνης μιᾶς ἀπαραιτήτου λαχανόπηκτας καὶ μεγάλης κουλούρας διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ χαλάσουν τὰ κοῦλουμα ἢ καθαριότης γίνεται ἀκριβὲς. Τὰ ἐπιπλά σύμπαντα ἐξετέθησαν εἰς τοῦ ἀνέμου τὰς ριπὰς, τὰ ποδοπατηθέντα ὑπὸ τῆς πυκνῆς συρροῆς τῶν προσωπιδοφόρων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεων χράμια καὶ κιλίμια ἀπὸ πρωίας ἐστάλησαν ἐπὶ τοῦ κάρρου στὸ ρέμμα ὑπὸ συνοδίαν διπλῶν ὑπηρετριῶν πρὸς πλῆσιν, τὰ δωμάτια ὁλόκληρα ἐξεκινώθησαν ἀφέντα γυμνά, τὸ ὕδωρ βρασμένον καὶ θερμὸν διαχύνεται εἰς τὰ πατώματα, τὸ σάκωθρον λαβὼν διαστάσεις τεραστίας παρασῶρει περιφερόμενον εἰς τὰς ὁροφὰς καὶ τοὺς τοίχους ἀράχνας καὶ σκόνην, τὰ πολυάρθρα πινάκια καὶ μαγειρικά σκεύη ἐμπεριέχοντα εἰσέτι λειψάνα τῆς νυκτερινῆς εὐωχίας ἐκ πλῆκούντων καὶ κρεάτων, ἐκινεοῦνται πρὸ πυκνοῦ ἀθροίσματος κυνῶν, οἵτινες κυριολεκτικῶς βρίσκουν τὴν τύχην των σήμερον, καὶ αἱ κηλίδες, καὶ ὁ κονιορτός, καὶ ἡ ἀκαθαρσία ἀφανίζονται ὑπὸ τῆς εὐλογημένης οἰκοκυρωσύνης, συνοδευούσης τὴν ἡμερησίαν τῆς ἐργασίας μὲ τὸ γνωστὸν δίστιχον

Βγάτε ψύλλοι καὶ κορέσι
νᾶμπουν οἱ νοικοκυραῖοι.

Τελείαν κατοχὴν τέλος ὑφίστανται αἱ οἰκίαι σήμερον ἀπὸ τοῦ γυναικείου φύλου. Τὸ πᾶν εἰς αὐτὰς δίδεται, τὸ πᾶν εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὴν ἀναστάτῳσιν των εὐρίσκειται, ἀνδρικός ποὺς δὲν θὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος των καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄλλως δὲ καὶ αἱ ἀνδρικαὶ διαθέσεις σήμερον τρέπονται πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ πρὸς τὴν γενναίαν σπονδὴν τοῦ οἴνου. Εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὀλίγα μαγαζεῖα, ὀλίγα καταστήματα, ἐκτὸς τῶν παντοπωλείων, εἶνε ἀνοιχτά, καὶ αὐτὰ ἀκόμη μετὰ τὸ γεῦμα κλείονται. Συρροὴ μεγάλη ἐπικρατεῖ ἰδίως τὴν πρωίαν εἰς τὴν ἀγοράν. Ἐκεῖ ἀγοράζονται σωρηδὸν τὰ νηστήσιμα τρόφιμα, ἐκεῖ παρουσιάζει τὴν προκλητικὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡ ἀρχαμένη τέσσαρακοστῇ μὲ τοὺς πελωρίους λέβητας πρὸ τῶν θυρῶν τῶν παντοπωλείων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀναπηδῶσι κολλάζοντα τὰ ἀπαραίτητα κακοβρασμένα κουκιά, μὲ τὴν κοκκινίζουσαν χροίαν τοῦ ταραμῆ, θεῖα χάριτι ἐμφανιζόμενον καὶ πάλιν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν ὑπογείων, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μὲ τὰ κηρωμένα αὐγοτάραχα, μὲ τὸ λιπαρὸν χαβιάρι, μὲ τοὺς ὀρεκτικούς ἀστακούς, μὲ τὰς ζεστὰς φλαγούνας τῶν ἀρτοπωλῶν, μὲ τὴν μακροτάτην παράταξιν τῶν κρομμύων, τῶν σκορδῶν καὶ τῶν πράσων τῶν μανάβηδων, μὲ τὴν ποικιλωτάτην ἐμφάνισιν τῶν θαλασσινῶν, διαχυνόντων ὁλόγυρα τὴν γλυκεῖαν ἀναθυμίασιν τῆς ἄλμης τῆς θαλάσσης. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐκκινεοῦσιν οἱ πυκνοὶ ὄμιλοι καλῶς ἐφωδιασμένοι, καὶ διασκορπίζονται εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὰς ἀμπελοφυτεῖας, ὅπου ἀνάμεσα εἰς τὴν μακροτάτην γυμνὴν ἑκτασιν τοῦ κοκκινωμάτος ἐγείρει καταστρόλιστον τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κλάδους τῆς γηραιᾶς μυγδαλιάς, ποικιλλούσα τὴν γυμνότητα τῆς ἐξοχῆς μὲ τὴν λευκὴν, ἢ μὲ τὴν ρο-

δαλὴν ἀνθησίν της, εἰς τοὺς πλησιεστέρους λόγους, εἰς τοὺς γραφικὸς καὶ μάλιστα πρασινίζοντας ὑπὸ τὴν πρώτην τῆς ἀνοίξεως θωπεῖαν λόφους, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν γλαυκὴν καὶ κυματίζουσαν τῆς θαλάσσης ἔκτασιν, προτιμῶντες ἕνα ξηρὸν βράχον ἐρημικῆς ἀκτῆς, παρὰ τὰς ρίζας τοῦ ὁποῦ προσδένουσι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ μικρὸν σκάφος των. Τὰ κούλουμα ἐν ἐπαρχίᾳ δὲν παρουσιάζουσι μεγάλας τοπικὰς διαφορὰς. Καταδροχισμὸς νηστησίμων καὶ ἀλμυρῶν, καὶ ἀκόρεστος πόσις οἶνου. Εἶνε ἡ τελευταία ἀπήχησις τῶν ὀργίων παλαιῶν χρόνων, ἀπήχησις ἐντελὲς καὶ ἀκριβὲς δύναται τις νὰ εἴπῃ ὡς πρὸς τὴν ἐξύττητα τῆς μέθης, τὴν χλιδὴν καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν συμποσίων, καίπερ νηστησίμων, καὶ τὴν ἔκφρασην ἐκδοσιν τοῦ ξεφαντώματος. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία κατόπιν ἐλίγγων συγκρούσεων ποτηρίων, χαρακτηριστικὴ ἔπεται ἡ ἔξις τοῦ νὰ μουντζουρώνονται καὶ νὰ περικοσμῶνται διὰ στεφάνων ἐκ χρομύων καὶ λαχανικῶν οἱ διασκεδάζοντες. Καὶ τὸ ἀπαραίτητον αὐτὸ μουντζούρωμα τῶν προσώπων, τὸ τὴν παράφορον θυμῆδιαν ἐπιφέρων, συνεπάγεται ἀκαριαῖον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν κωμαζόντων. Θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ἡ μέθη δὲν κλονεῖ τόσον τὴν διάνοιαν, δὲν συναρπάζει τόσον τὰς αἰσθήσεις, ὅσον ἡ ἀμαυρὰ καὶ ἀφθονος βαφὴ ἡ ἀμοιβαίως καὶ ἀφειδῶς παρεχόμενη εἰς πάντας. Ὁ ἔξις ἤχος τοῦ ζοῦρνᾶ, ὁ βαρὺς δούπος τοῦ νταουλίου, ὁ κροταλισμὸς τοῦ ντεφιού, τὰ ἐξαθροωτικὰ ἀπηχήματα τῶν βιολίων καὶ τῶν παιγνιδιῶν ἐνεργότατον λαμβάνουν μέρος εἰς τὰ κούλουμα, οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἄσματα καθίστανται ἀπαραίτητος συνέχεια αὐτῶν, καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν περὶ τὴν ἐσπέραν ἐπάνοδος, ἀποτελεῖ πάταγον, ἐπιτείνωμενον ὁλονὲν ὑπὸ τῶν βροντωδῶν ἀπηχίσεων πιστολίων καὶ τουφεκίων, τοῦ ἰδιαίτερου αὐτοῦ χαρακτηριστικοῦ εἰθίμου τῶν ἀπόκρειων εἰς τὰς ἐπαρχίας. Καὶ τὸ ξεφάντωμα διαρκεῖ μέχρι βαθείας νυκτός μὲ συχνὰς παρελάσεις ἀπὸ τὰς γειτονίας ἐκείνας, ὅπου κατοικοῦν τὰ εὐμορφότερα μᾶτια καὶ τὰ γλυκύτερα χεῖλη, μέχρι πρωΐας ἀκόμη, καὶ πολὺ συχνὰ μέχρι τῆς ἐπομένης νυκτός, ὅποτε πλέον βαρεῖα καὶ ἀμείλικτος ἐπέρχεται ἡ σιὰ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Διὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου.

Περίεργον λείψανον τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ηλεκτρικοῦ τηλεγράφου μέλλει νὰ ἐπιδειχθῇ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Σικάγου ὑπὸ μιᾶς τῶν τηλεγραφικῶν ἐταιριῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἥτοι ἡ ἀρχέτυπος συσκευή ἡ χρησιμεύσασα πρὸς τοποθέτησιν τοῦ πρώτου ὑπογείου τηλεγραφικοῦ σύρματος τοῦ Μόρε. Τὸ σύρμα τοῦτο ἐτέθη τὸ πρῶτον ἐξ Οὐασινγκτῶνος εἰς Βαλτιμόρη, καὶ ἡ πρὸς τοποθέτησιν αὐτοῦ ἐν τῷ ἐδάφει συσκευή συνίσταται ἐκ βαρέος ἀρότρου μετὰ μαγγάνου ὀπισθεν φέροντος τὸ σύρμα· οὕτως ἡ αὐλὰ ἐσκάπτετο διὰ τοῦ ἀρότρου, τὸ σύρμα ἐνατίθετο ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν ἐκαλύπτετο καθ' ὅσον τὸ ἄροτρον προέβαινε εἰς τὴν ὁδὸν του. Ταχέως εὐρέθη ὅτι ἡ εἰς τὴν γῆν πρόσχωσις ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἄλλο σύστημα ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ, καὶ οὕτω κατέστησαν γενικὰ τὰ ὑπεράνω τῆς γῆς σύρματα. Τὸ λείψανον τοῦτο τῶν παρελθόντων χρόνων μέλλει νὰ ἐκτεθῇ ἐν μορφῇ ἐντελεστάτῃ μὲ κήρινα ἀγάλματα παριστῶντα τὸν ἐφευρέτην Μόρε καὶ τοὺς ἐργάτας του, ἐνῶ δεκαεὶς ὁμοιώ-

ματα βοῶν θὰ παριστῶσι τοὺς πάλαι ποτὲ ζευχθέντας, οἱ ὅποιοι ἔσυραν τὴν μηχανὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καὶ οὕτως νεκρῶν.

Ἡ Γερουσία τοῦ Ἀμβούργου ἐνέκρινε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καύσιν τῶν νεκρῶν, οὕτως ὥστε δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ αὕτη ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωθεν κομιζομένων νεκρῶν.

Τὸ ὅπλον Λεβέλ.

Οἱ Γάλλοι ἀρχίζουσι νὰ προσδλέπωσι μετὰ δυσπιστίας καὶ τὸ περίφημον ὅπλον τοῦ Λεβέλ καὶ σκέπτονται νὰ εἰσαγάγωσιν ἄλλο ὅπλον μικροτέρας περιμέτρου. Ἡ εἰδησις αὕτη δικαιώνει τὸν γέροντα Βίσμαρκ, ὅστις ἔλεγεν ἰσχυρῶς ὅτι «ἐπὶ τινὰ καιρὸν οὐδεὶς πόλεμος γενήσεται, ἐπεὶδὴ ὁ ἐξοπλισμὸς ὅλων τῶν ἐθνῶν εἶνε ἐλλειπής, διότι καὶ ἐὰν ὅλοι οἱ στρατοὶ εἶνε ὀπλισμένοι μὲ τὸ νέον ὅπλον δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ ἄλλο καλλίτερον. Ὁ Γάλλος ἐφευρέτης τοῦ τελειοποιηθέντος θανατηφόρου ὅπλου εἶνε ὁ κάλλιστος φίλος τῆς εἰρήνης μετὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν». Δυνατὸν νὰ ἔχῃ οὕτως ἄλλ' αὐτὸς, ὁ κάλλιστος φίλος τῆς εἰρήνης εἶνε συνάμα καὶ ἐκείνος ὅστις ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης, ἐκ τοῦ σώματος τὸ ὑποκάμισον, καὶ τὸ τελευταῖον τεμάχιον ἄρτου ἐκ τοῦ στόματος.

Ἀποτελέσματα διαφόρων ναρκωτικῶν.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τοῦ Συνεδρίου τῶν χειρουργῶν ἐν Βερολίνῳ, ἀπερασίσθη ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἐν ἔτος ἀκόμη ἡ πρὸ δύο ἐτῶν ἀναληφθεῖσα ἔρευνα περὶ τῆς ἰσχύος τῶν διαφόρων ναρκωτικῶν μέσων. Κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ μυστικοσυμβούλου καὶ καθηγητοῦ Γκοϋρλτ, αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος συλλεγεῖσθαι ἀνακρινώσεις παρέσχον ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον ὕλικόν τῶν τοῦ προπαρελθόντος ἔτους. Αὗται περιλαμβάνουσι 84605 ναρκώσεις, ὑπὸ 62 διαφόρων παρατηρητῶν σημειωθείσας, καθ' ἃς συνέβησαν 33 θάνατοι. Αἱ τοῦ πρώτου ἔτους περιελάμβανον 24625 ναρκώσεις, ἐν αἷς 6 θάνατοι. Ἐν συνόλῳ λοιπὸν ἡ στατιστικὴ κατέχει 109230 περιστατικὰ μετὰ 39 θανάτων, ἐκ τῶν ὁποίων βεβαίως πολλοὶ μάλιστα δύναται νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς ἄλλα αἷτια. Ἐκ τῶν ναρκώσεων εἰς τὸ Χλωριφορμιον ὑπάγονται 94133 μετὰ 36 θανάτων, εἰς τὸν Αἰθέρα 8431 ἄνευ οὐδενὸς θανάτου, εἰς μίγμα Χλωριφορμίου καὶ Αἰθέρος 2891 μεθ' ἐνὸς θανάτου, εἰς μίγμα Αἰθέρος καὶ οἰνοπνεύματος 1388 ἄνευ θανάτου, εἰς τὸ Βρωμιοαιθύλιον (αιθυλοβρωμιδιον) 2179 ἄνευ θανάτου, καὶ τέλος εἰς τὸ ναυστί εἰσαχθὲν Πεντάλιον 219 μεθ' ἐνὸς θανάτου. Τὸ θυμασίως εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα τῶν δι' αἰθέρος ναρκώσεων μᾶς κάμνει νὰ εὐχώμεθα ὅπως εἰς τὸ μέλλον μεγαλύτερα προσοχὴ δοθῇ ὑπὸ τῶν χειρουργῶν πρὸς αὐτόν. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ραούλ Πικτέ, τῇ βοηθείᾳ πολὺ ταπεινῆς θερμοκρασίας παρὰ τὴν κρυσταλλικὴν Χλωριφορμιον, τὸ λεγόμενον Παγοχλωριφορμιον, μετεχειρίσθησαν εἰς 836 περιπτώσεις, εἰς ἀπάσας μετὰ καλοῦ ἀποτελέσματος. Τὸ Βρωμιοαιθύλιον χρησιμεύει εἰς ναρκώσεις μικρᾶς διαρκείας, μέχρι 3 λεπτῶν σχεδόν, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε εὐχρηστον παρὰ τοῖς ὀδοντοίατροις· δὲν εἶνε εὐχρηστον ὅμως εἰς ἐγχειρίσεις αἰτινες προϋποθέτουσι χάλασιν τῶν μυῶν. Περὶ τοῦ Πεντάλιου λέγεται ὅτι ἐνεργεῖ λίαν ταχέως, καὶ δὲν ἐπιφέρει τινὰ παρεμπόνοτα δυσάρεστα ἀποτελέσματα τοῦ χλωριφορμίου.

(P')